

מסורת הש"ס

6) הניגה טו: עיניו
5) ליה לנ (קדושין 11).
4) לעיל ח' טו: (א) ולקמן
3) (ד) (ביק ק"ו):
2) כסודות לנ. עיניו
1) ח: מות יב: ימות ח:
ה) מות כ: ימות ב: עיר
ה) הורית ח: ממות ד.
מה: 1) (מלמד פרסא ז).
(2) לנני נמי שהולאיהו.
(3) (ישיב מות ממות לה).
ד"ה ויש תופי ב"ק טא:
(4) ד"ה אלוהי (ט) (שיין
מ"ס לעיל פ: ד"ה קדשים).

תורה אור הש"ס

1. וירא יוסף אתם על
בנימין ואמר לאשר על
כרתי הבא את האנשים
היתחור וטבח טבח וכן
כי אביאלו האנשים
בשקיהם:
בראשית מג טו
2. ושב הבחן ביום
השביעי וראה וראה
פשה הנגע בקורת
הבית: ויקרא יד לט
ובא הבחן וראו הנה
פשה הנגע בבית צרעה
ממארת הוא בבית טמא
הוא: ויקרא יד טז
3. ואיש איש טבית
וירא יד טז
4. וישאלו וכן הנה
התוכה וישאל כל
דם ונתתי מני בנפש
האבלת את הדם
והבחיור אתה מקרב
עמך: ויקרא יד י

מובן רש"י

ותנבלה בידו. של
מדת נפיל כו: סוף
על ידי פנינת ספן או
שייף או צרעה. יעיל
11. והנה. מדעת יסון
נחיה שקדשה לאכילה
ממיתה יעד החם שם.
ומערה הכתוב מדנה
קלי לעשות כפי סוף
לנ יאכל נפש: שטור
מלכות. דכתיב אשר
יאכל ויסקר וסוף. כח"י
לאכילה הכתוב ממיתה
ואכילה מלחן ממית כפי
שטות ומלחן טרפה.
הכל דמה דשמיטה מיה
נענין. דגמר דשמיטה
שמיטה משחטי חון
והם שמיטה כתיב שם.
שחיתת שאינה ראוייה.
לאכלה הולך ונשחטה
סלמנה שמה שמיטה י"ב
ק"ו. זו היא שביעה זו
היא ביאה. לכן נזירה
ש"ה זה מזה י"ח ו' ב
מכות י"ג. כלומר ילפין
נזירה ש"ה שמיטה לנאה
כמו דבתי מתיידי ש"ה
או מתיידי כלה. וזהו
כ"ב. ולפיכך דלא נמי
קדיל להדי. כיון דמתיידי
ככלת סוף משחטי דיעין
כ"ה נזירה ש"ה נזירות י"ג
וכ"ג נזירות ד י"ד רש"י
עוררין ו' בארכות:

כסוי הדם פרק ששי חולין

אלא ספק איש. ודוהה יוס טוב גמור: ור' יוסי. דלא משיבא ליה
הא פירכא משום דלזיל לטעמיה דלמיר אפילו אשה ודלית תקעה
ואע"ג דלא מתייבא אכל כסאי דלזיל ידעין דזהמה היא צי"ט
אסור לככות כיו מספק לא מחללן עליה יו"ט: סומכות רש"י.

אלא ספק איש ספק אשה ורבי יוסי לטעמיה
דאמר אשה ודאית נמי תקעה 14: דרתינא
"בני ישראל סומכין ולא בנות ישראל
סומכות רבי יוסי ורבי שמעון אומרים
נשים סומכות רשות אמר רבינא ולמאי
דקאמרי רבנן נמי אית ליה פירכא מה
לתקיעת שופר שכן ודאה דוהה שבת
במקדש תאמר בכימוי דליתיה כלל השיב
ר"א הקפר בריבי מה למילה שכן אינה
נוהגת בלילי ימים טובים בלילי ימים טובים
הוא דלא נהגא בשאר לילי נהגא אלא מה
למילה שכן אינה נוהגת בלילות כבימים
תאמר בכסוי שנוהג בלילות כבימים א"ר
אבא זה אחד מן הדברים שאמר רבי חייה
אין [לי] עליהן תשובה והשיב רבי אלעזר
[הקפר] ברכי תשובה: מתני' 15: השוחט
ונמצאת טריפה והשוחט לעבודת כוכבים
והשוחט חולין בפנים וקדשים בחוץ חיה
ועוף הנסקלים רבי מאיר מוחיב וחכמים
יפוטרים 16: השוחט ונתנבלה בידו הנוחר
והמקער פטור מלכסות: גמ' אמר רבי
חייה באר א"ר א"ר יוחנן ראה רבי דבריו של
ר"מ ברות ואת בנו ושנאו בלשון חכמים
17: ודרבי שמעון בכסוי הדם ושנאו בלשון
חכמים מאי טעמא דרבי מאיר באותו ואת
בנו אמר ר' יהושע בן לוי גמר שחיטה שחיטה
משחוטין חוץ מה החם 18: שחיטה שאינה ראויה
שמה שחיטה 19: אף הכא נמי שחיטה שאינה
ראויה שמה שחיטה ורבי שמעון מאי טעמא
א"ר מני בר פטיש גמור ימוטבות טבח והכן מה להלן שחיטה ראויה אף כאן
שחיטה ראויה ור"מ נמי ליגמור מטבות דנין שחיטה משחיטה ואין דנין שחיטה
מטבירה 20: מה נפקא מינה הא תנא דבי רבי ישמעאל 21: ושב הכהן וכן הכהן זו
היא שביעה זו היא ביאה הני מילי הובא דליבא דרמי ליה 22: אבל איבא דרמי
ליה מדדמי ליה ילפינן ורבי שמעון נמי ליגמור משחוטין חוץ דנין חולין מחולין זו
ואין דנין חולין מקדשים ור' מאיר אטו אותו ואת בנו בקדשים מי לא נהיג היינו
דקאמר רבי חייה ראה רבי דבריו של רבי מאיר באותו ואת בנו ושנאו בלשון
חכמים מאי טעמא דר' מאיר בכסוי הדם אמר ר' שמעון בן לקיש 23: גמר שפיכה
שפיכה משחוטין חוץ מה להלן שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה אף כאן
שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה ורבי שמעון 24: אשר יאכל כתוב ורבי
מאיר ההוא 25: למעוטי עוף טמא הוא דאתא ורבי שמעון עוף טמא מאי טעמא
דלאו בר אכילה הוא טרפה נמי לאו בר אכילה הוא והיינו דאמר רבי חייה
ראה רבי דבריו של רבי שמעון בכסוי הדם ושנאו בלשון חכמים אמר רבי אבא
לא

פ"ה.

מה דמייה שכן אינה נוהגת בלילות כבימים. ולא תאמר כיון
שאין הפירכה מעין ק"ו שמלי נדחיה נשים הפירכה כמון
הק"ו כמו כליד הרגל (ב"ק דף טו:) דבעי למילף שיהא קרן צרשות
היזק משלם נזק שלם משן ורגל ולא פריקין מה לן ורגל שכן היזקין
מזוי משום שאין הפירכה מעין ק"ו
דהוי ממלומין וי"ל דהתם סברא
בעלמא היא אכל חומרל וקולא
דכתיבא כמו שאינה נוהגת בלילות
כבימים דהכא פריקין אע"ג דלא הוי
מעין ק"ו וכן צפרק קמא דנזמים
(דף י. ד) דליף שוטמ ע"מ לזרוק שלא
לשמו פסול מק"ו דשוחט על מנת
לזרוק חוץ לזמנו ופריך מה לתון
לזמנו שכן ככתב:

נשים סומכות רשות. היינו
באקפויי ידל כדלמר חלון

דורשין (מגינה דף טו:) אכל בכל כחה
מודה רבי יוסי דלסור ומימיה הכא כי
היכי דשרי רבי יוסי לסמוך לנשים
באקפויי ידל אע"ג דנראה כעבודה
בקדשים ה"ג תקיעה דליכא אלא
אסורא דרזנן שרי רבי יוסי בנשים:
דנין שחיטה משחיטה ואין דנין
שחיטה מטבירה. 17: הקשה

הר"ר נתן דגני תשלומי ד' וה' (ב"ק
דף ע"ב.) מחייבי רבנן בשמיטה שאינה

ראויה כגון שחט בשבת או לעבודת
כוכבים בטומט ע"י אחר ובשומט
ונמלאת טרפה והתם הוה ליה למילף
טעמה מטבירה דוטמנו כמיב וי"ל
דהתם דנין טעמה בעצירה משחיטה
לעצירה ואין דנין טעמה לעצירה
מטבירה דהימנ והכא אלתרין למימר
דנין שמיטה משחיטה אפי' אם נמלאת
הראשונה טרפה דהוי שמיטה הימנ
אכל אם נמלאת השניה טרפה שהיא
שמיטה עצירה לא היה צריך לטעמא
דשמיטה משחיטה א"כ י"ל דנין דבר
הנאמר בסניי מדבר הנאמר בסניי
ולא מטבות טמא והכן דלא נאמר
בסניי ואע"ג דהוי טעמה מטבירה
והכא נמי מזי לשניי הכי אלא דנלאו
הכי מדעי שפיר 18: ווא"ת דכרש פ"ב
דיבמות (דף יא:) אמרין דנין אפי'
מחלמיש ואין דנין אפי' מחלמיש אע"ג
דאפי' דבני יעקב לא נאמר בסניי
וי"ל דכיון דליפין הכא דשמה שמיטה
זו אית לן למימר בכל דוכתי דשמה
שמיטה וליכא למימר דלדריש ילף
טעמה מטבירה התם דלא שמה
שמיטה וכן נאמר בכל דוכתי דהא
כיון דליכא למימר הכי וליכא למימר
הכי אית לן למימר דנין דבר הנאמר
בסניי מדבר הנאמר בסניי אכל כי

לאו דליפין הכא שמיטה משחיטה הוה ילפינן צארבעה ותשמה (ב"ק דף ע"ב.) טעמה מטבירה אע"ג דלאו נאמר בסניי דכתיבא נמי ביבמות
וא"ת ור"מ למה ליה למילף משחוטין חוץ ילף מגופיה דלוחו ואת בנו נוהג בקדשים אע"ג דלאו שמיטה ראויה היא דהא הוי מחוסר זמן
וי"ל דניחא ליה למילף משחוטין חוץ משום דמגופיה איכא למידימי דלא אסר רחמנא אותו ואת בנו בקדשים אלא כשראשון קדשים ושני
חולין דשחיטה ראויה היא: וא"ן דנין חולין מקדשים. ומ"מ פטור דשחיטה שאינה ראויה (י) משום דעיקר קרא דלוחו ואת
בנו בחולין כתיב וימיה דצפרק תמיד נשחט (פסחים דף קג.) תן רבי שמעון אומר השוחט פסח צי"ד על החמץ לשמו חייב שלא לשמו
פטור ומפרש דקונטרס משום דהוי פסול ור"ט לטעמיה דלמיר שמיטה שאינה ראויה לא שמה שמיטה והשתא התם הוה ליה למילף
משחוטין חוץ דשמה שמיטה דהויא קדשים מקדשים: ור"ב שמעון אשר יאבא בתיב. אכל אם לא אשר יאכל מטבירה לא גמר משום
דלא דמי שפיכה לטבירה כמו שמיטה לטבירה 19: הקשה הר"ר אלעזר ממו"ן אימא דהאי אשר יאכל אחא למעוטי אכל שאין אחא
יכול להאכילו לפיכך כדדריש רבי שמעון מכל האוכל אשר יאכל צפרק המנחות והנכסים (מנחות דף קא:) וצפרק העור והדורב
(לקמן דף קט.) ומדכרין אפילו עוף טמא כיון דמומר דנהגה וי"ל דהתם דנין אכל האוכל דמדרבה כל אוכל אפילו אסור בהנאה ואתא
אשר יאכל למימר שיהא מומר דנהגה אכל הכא לא כתיב כל אשר יאכל משמע המותר לישראל לאכול:

עין משפט
נר מצוה

יד א מ"י מ"ב מהלכות
תפסה קצנת הל' ח
פסג עשין קמ"ג
טו ב ב ד מ"י פירד מהל'
שחטה הל' י סג
עשין פד עש"י י"ד סג
כ"ט ע"ף ח:
ג"ה מ"י פירד ט"ט הלכה
ה:
יד ו מ"י פירד ט"ט הל' י:

גילוי הש"ס

נ"ס נכד שפיכה שפיכה.
עין לעיל דף ט ע"ג
מ"ס ד"ה בשפיכה:
שם לעשועו ע"ף טמא.
ע"י מו"ס ר"ד קדושין
דף ט ע"ג ד"ה התקדש
בעלה:

שיטה מקובצת

16 אבל איבא דרמי ליה
דרמי ליה. נ"ב ע"י
תוס' מנחות דף י' ע"א:
17 הקשה ה"ר אליעזר
מפר"י. נ"ב ע"י תוס'
בבבכות דף ט' ע"ב:

רבינו גרשום

ור' יוסי לטעמיה דאמר
ודא אשה נמי תקעה כי.
כלומר ר' יוסי דמיתו
מקוי ממילה שאין מסכין
דמי כ"י ביר"ח הוא אכיל
לשמיטה דלא מצי לישטר
תקיעת שופר בבבולין
יובת שאין ודאה דוהה
שבת וספקיא דוהה י"ט
ה"ג נימא לענין מי שהיא
ספקיא דוהה י"ט. דהכא
לענין ספק איש ספק אשה
ד"ן הוא שיהא ספק דוהה
י"ט ודא"א אשה נמי
תקעה: שכן דוהה שבת
במקדש. נ"ט: ראה רבי
דבריו של ר"מ באהרן
ואת בנו ושנאו בלשון
חכמים. כלומר השוחט
ונמלאת טרפה השוחט
פטר חסאת כו. ריש
פטר והכמים מחייבין
או דוהה ר"מ הדם ר"מ
ר"ש כסווי הדם ר"מ
מחייבין וחכמים פטריין:
מה התם שחיטה שאינה
ראויה שמה שחיטה.
כלומר שחוטין חוץ שחיטה
שאינה ראויה היא וקרי
ליה שחיטה: גמר מטבות
טבח והכן מה להלן
שחיטה ראויה דאמרין
בחולין צ"א מאי טבח
פטר לחן בית השחיטה:
וריש אשר יאכל כתוב.
כלומר הובא מחייבין בכסוי
בשחיטה שראויה לאכילה
דכתיב אשר יאכל:

16 צ"ל ודאה דבריו של ריש
בכסוי הדם ויני מתנין ר"מ
י"ט.